

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba...

Subscription per year \$4.00
Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видане Робітничо-Фармерським Видавничим Товариством, інкорпороване в Манітобі, Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на ро-лі вулиць Річард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман. М. Попович, секретар.

Передплата на рік \$4.00

Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man. Canada.

СТАРІ БРЕХНІ ТА ЩЕ Й ЛИКОМ ШТИ.

ВЧЕПИЛИСЯ, ЯК СЛІПІЯ ПЛОТА.

Останніми часами буржуазна преса цілого світу вчепилася тов. Троцького. Що вже тільки вона з ним не виробляє. Кожного дня тільки й читаєш: Троцького вже прогнали; Троцького убили; Троцького вислали на Кавказ; Троцький арештував Сталіна, Калінін просив Троцького, щоб звільнив, але Троцький не звільнив; в Москві бунт війська; в Ленінграді побідили Зіновєва, якого власна жінка видала робітникам; в Харкові, Одесі війська збунтувалися і йдуть на Москву визволяти Троцького; в Казані, Нижньому-Новгороді проголошено окрему троцькіську республіку і т. ин.

Читаєш і думаєш: кого і доки ця буржуазна преса буде дурити цими виснаженими, Риги, Бухарешту та Трапезунту брехнями? І мимоволі приходять на память роки військовій інтервенції альянсів у внутрішні справи Радянських Республік. Тоді такі брехні про Радянські Республіки поширювалися не що дня, але що хвилини. Скільки разів тоді повалювано радянське правительство? Скільки разів убито Леніна, Троцького, Зіновєва?

СКІЛЬКИ РАЗІВ БУРЖУАЗНА ПРЕСА ЗБРЕХАЛА В 1921 Р.

Годі хоч приблизно зробити цим брехням підррахунок. Один англійський робітник, що сів за газети і за тим, що вони писали про Радянські Республіки, почав записувати собі ці брехні. І от за протяз тільки одного 1921 року він начислив:

Буржуазна преса в 1921 році скинула радянську владу 124 рази. Леніна застріляла 86 разів, отруїла 18 разів, а сам він умер 9 разів. Троцького отруїла 10 разів, застріляла 15 разів, сам він застрілявся 5 разів, а 6 разів втік за кордон. Зіновєв убив Леніна 2 рази, а Ленін Зіновєва 1 раз. Троцький отруїв Леніна 1 раз, а Ленін Троцького 3 рази. Підрховувачі всі цифри, що подавалися в телеграмах буржуазної преси, той робітник начислив, що більшовики в 1921 році розстріляли 203 мільйони людей, тобто далеко більше, чим в Радянських Республіках є всего население. (Населення в Радянських Республіках є приблизно 120 мільйонів.)

Стільки нарахував цей робітник дивовижних мнимоподій в Радянських Республіках за один рік. А тепер преса знову почала трубит на ту саму брехливу ноту. З цього можна заключити, що світова буржуазія підготовляється до нової інтервенції.

НА ПІДСТАВІ ЧОГО ВОНА БРЕШЕ ТЕПЕР.

Та все-ж таки на основі чого вона буде свої брехні? Підкладом до цих брехонь буржуазним кореспондентам, що неначе гієни шляються по смітниках міст Латвії, Польщі, Румунії, які граничать з Радянським Союзом, послужило принципове розходження в поглядах на деякі партійні справи Троцького а Центрального Комітету Російської Комуністичної Партії.

Це розходження в поглядах на деякі справи між Троцьким а іншими провідниками Р.К.П. тягнеться вже від довшого часу. Минулого року на сторінках партійної преси Радянських Республік велася гаряча полеміка між троцькістами а лєніністами. І тоді буржуазна преса вже готувалася хоронити радянську владу, тоді вона вже кричала: "Лідери сваряться за владу, комуністична партія розкладається, радянська влада валиться".

І пошлася в дурні зі своєю брехнею. Партійна полеміка не захитала рядів партії, але навпаки, коли Ц.К. партії дав кляч за так звані лєніністський наборм, то сотки тисяч нових членів, фабричних і рільних робітників, вступили в ряди Комуністичної Партії. Це було найкращою відповіддю буржуазним брехням.

Буржуазні кореспонденти, редактори й дипломати судять більшовиків лісяе себе, вони думають, що коли вони (буржуазні партії) хочуть допасти до влади та сваряться між собою як перекупки на ярмарку, то так само й більшовики.

Перш всего вони забувають, що більшовики, це одна партія, а не дві. Коли-б хтось з її члени найбільших провідників хотів вести якусь свою власну політику, то він полетів-би зараз з партії.

ЛИТЕРАТУРНІ ВИСТУПИ ТОВ. ТРОЦЬКОГО.

Що-ж до т. Троцького, то до революції 1917 року він стояв в рядях меншовиків. Прилучившись до більшовиків підчас революції, він як енергійний, талановитий видигнувся на перше місце. Однак будучи навіть, так би сказати, на вершці своєї слави, він все час від часу звертав на меншовицьку лінію, але комуністична партія, сила Леніна ставили його на правильний шлях. Те саме в минулому році після полеміки зробив з ним вєсоюзний партійний з'їзд.

Цього року Троцький знову написав дві книжки "Про Леніна" і "Уроки Октябрю", в яких старався осмітити мільйон подій перших днів революції, зменшити значіння в них ролі Леніна, та видигнути на перше місце себе. З приводу цих книжок відновилася на сторінках партійної преси знову полеміка. Навіть не полеміка, а скорше протести партійних комітетів проти цих літературних виступів Троцького. І то асе. Ніяких кар на голову Троцького не поспалося, ніхто ні його, ні він нікого не арештував, ніяких повстань за цього ніде не було. Це вже все вдумав буржуазна преса, взявши собі за підставу полеміку комуністів в партійній пресі.

ПАРТІЯ, ЧИ ОДИНИЦІ.

Що Троцький виїхав на Крим, чи на Кавказ лікуватися (Останні телеграми доносять, що Троцький зовсім нікуди не виїжджав з Москви і що здоров'я його поправляється.—В.), то нічого в тім дивного, бо хорий він від довшого часу, і навіть під час смерті Леніна він лікувався на Кавказі. Надмірна праця на

відвідалих становищах від самого початку революції зломала здоров'я не одного з провідників Російської Комуністичної Партії, а в тому числі і самого Леніна загнала в могилу. Тільки буржуазії з приводу цього нема чого радіти, бо ті провідники покладали міцні підвалини під будову революції, а навіть після своєї смерті вони є ідейними провідниками молодих революційних поколінь і ними остануть на завжди.

А прилустім, що хочби Троцький таки зовсім розійшовся з більшовиками і верну знову в ряди меншовиків, то що з того? Плеханов, Мартов і інші, були великими теоретиками, вони були основоположниками Російської Соціал-Демократичної Партії і та партія їх переросла, пішла вперед, а коли вони хотіли її спинити, вона їх викинула. Признала їхні минулі заслуги, але коли вони звернули вправо, вона за ними не пішла. Так само коли-б і Троцький хотів звернути з комуністичного шляху, партія за ним не піде, хоч він багато спричинився до її збудовання.

Бо Троцький хоч і велика інтелектуальна сила, але він одиниця, а партія — це свідомо, дисциплінована маса працюючих. Це повинні записати на своїх мідяних лобах буржуазні редактори й дипломати.

Волинськ.

НА ЛІВО-О-О-О!

— Життя вчить навіть крайних патріотів. — Де тепер український центр? — Останки Української Галицької Армії переїждять на Радянську Україну. —

Щілими роками вели завзяту боротьбу всі відтинки українського націоналістичного табору проти Радянської України з'окрема і проти свідомого робітництва й фармерства взагалі. Чого тільки не вдумували "патріотичні" голови на нас?.. І були люди, що вірили в ці брехні. Але — життя найкращий учитель. Дарма, що ріжні Назаруки і подібні йому українські "нанки" ще й до нині сушать свої мозки над новими клеветками, правда виходить на верх. Галицькі націоналісти, навіть крайні націоналісти, з так званої "трудової партії", співають сьогодніг инакше. Правда, до цього довели їх життя в панській Польщі, але наше діло записати тільки факт.

В органі трудовицької партії "Діло" — що виходить у Львові, читаємо в числі з 4. грудня, 1924 року таке:

Не так давно Грєбський, — говорить "Діло" — запрошував польських реакціонерів і російських комуністів полати один одному руку, щоб знайти український сепаратизм і викреслити навіть йма Україна. Але руки Польяк так і залишилися в повітрі. Більшовики не пішли на це і українська держава існує. Українська радянська держава неухильно перетворюється в дійсність. Поки на Україні становище було неспівне, йшла боротьба за демократичний устрій її, ми стояли на боці демократії. Тепер же становище змінилось. З широким національним поглядом не вважали, яка класа стоїть при політичній владі, важливо, щоб класа ця була українська, щоб вона утворювала українські цінності. Галичина, як серце України, скінчила свою роль. Центр українського життя і національно-політичної думки перейшов до Радянської України. Новим українським центром є не Львів, а Київ".

Ця стаття свідчить про те, що радянській настрої охоплюють не тільки села Західньої України, але також і міщанський інтелегенцію міст.

Газета "Діло" з задоволенням вітає постанову повернути рештки Галицької Української Армії на Радянську Україну. Газета змальовує урочисту зустріч першої партії галицьких емігрантів у Харкові і повідомляє, що незабаром виїдуть друга партія. З задоволенням вона відзначає, що українські дітячі і українська мова не буде гинуть на задвірках еміграції, але працювати на терені культурної роботи на батьківщині.

Але це ще не все. Перед нами львівська патріотична газета "Українське Слово", ч. 31, з 7. грудня 1924 р. і в ній передовиця п. н. "Очі на Схід" В цій статті читаємо між іншим й таке:

Наша еміграція в Європі низька. Українська сила але нині на висучі чужимам в час, як цей селит так дуже потрібно.

Соборну українську державність зведе колося історії до української радянської державності по той бік російської смуги. Але ця державність є, існує.

Процес росту і розвою української думки над Дніпром набирає на силі з кожним днем. Радянська Україна силою свого державного положення бере нині провід над прочими українськими землями. Соборництво цих земель, це одне із перших її завдань.

Силою доміжяє, — йдуть на Радянську Україну. Відати свою працю, знання, сили, український трудовий маса, бо тільки в їх силі є свідомість лежати краще майбутнє цілого українського народу.

Ці два випадки, найсміжні в нашій памяті, мимоволі заставляють крикнути: — На ліво-о-о-о!

І то крикунці не лиш свідомому робітництву й фармерству, але всім, щоби зазначити, як певно провалюється грунт під ногами крикунів "патріотів".

Галицькі трудовики, недавні закляті вороги Радянської України — сьогодніг ступають на ліво і "визнають" радянську українську державу.

Галицькі стрільці, що затуманені колись Петрушевичом і Петлюрою боролися проти Червоної Армії, сьогодніг масово і радісно вертають на Україну і поступають в Червоную Армію.

Визначніші провідники контр-революційної еміграції в Західній Європі, час від часу піддаються і повертають на Україну. Значить — крутий поворот на ліво. Але це роблять ті "патріоти" в яких був ще розум. А в Канаді і Злуч. Державах по старому. Заплуталася "патріотична" братія в своїй "дипломатії" і "брехнетії" так, що — і повернулася-б їй піддалася-би, та... якось не те... Треба злизувати власні спльовини. Але й до цього дійдуть вони. Хай! Свідоме робітництво й фармерство спокійно і гордо приглядається усьому невтомно працюючим даїм по вибраній рівній і чесній лінії, як дотепер.

І. Віктор.

ДО ПЕРЕДЗ'ІЗДОВОЇ ДИСКУСІЇ.

Порушена справа освітніх курсів в нашій організації викликала оживлені дискусії на сторінках "У. Р. В." З цього видно, що несправна наболіла, якої далі ні йнорувати, ні дооконичними стежками обходити не можна.

По правді сказавши ніхто з дискусіантів конкретно справи не поставив, але кожний зазначив, що брак людей з відповідною освітою в організації, які могли-б повести освітню роботу.

З'їздові прийдеться таки добре покопатися в тих ріжних пропозиціях, що, судячи після дискусійних статтів, наплинуть до него в цій справі.

Ну, і де-ж тоді вчителі взяти? Одні радять заангажувати до роботи старокраєвих студентів та учителів, що приїдуть зі старого краю, другі кажуть, що від тих старокраєвих студентів користи, як від бика молока, треті кажуть — кореспонденційну школу зашувати, а четверті — що й до кореспонденційної школи треба учителя, не говорячи вже про діточі школи, які без учителя ніяк не можуть бути школами.

З того всего виходить — треба курсів, хоч як не викручуйся, такі треба курсів. Треба їх в трох місцевостях, чи в двох, чи в одній — це справа фінансів і кадру людей, щоби ними ті курси обсадити, але факт лишається фактом, що без курсів ні учителів, ні організаційних інструкторів ми не будемо мати: А раз ми їх не будемо мати, то організаційно-освітня робота в нашій організації буде нідаги.

Порушуючи цю освітню справу Товариства У.Р.-Ф.Д. в своєї першій статті, я мав на думці тільки курси, які могли-б дати нашій організації кадру людей, ударний гурт, який дигнув би роботу наперед у всіх наших філіях і відділах. Без такого кадру людей ніякі кореспонденційні школи, ніякі наукові розділи в "У.Р.В." чи "Робітничі", чи навіть в окребоземстві цього завдання не виконають. Вони спричиняться до піднесення загального урєвня членства, але до роботи газета й журнал виконують й тепер. А тут йде мова про школу для дітей і для дорослих.

Коли ви читаєте дописи в "У. Р. В." з ріжних місцевостей, то в кожній з них бачите — брак відповідних людей до ведення роботи. А от т. Око, який останніми часами об'їхав цілий захід і придивлявся тим оком роботи і недостачам в то-варствах, але надто виразно каже, чого треба організаціям. В одному й тільки не погожуєся з т. Оком, а це в тому, що він ставить на перший план лише учителя для діточих шкіл, співу та музики, а все инше на другий план. Він каже, що учитель повинен бути тільки учителем і дірєгентом. То тільки так, товаришу, говориться, а коли вже є той учитель-дірєгент, то тоді для него ще багато другорядної роботи видигнеться на перший план.

З тих листів, які наспівають до Екзекутивного Комітету Т. У. Р.-Ф. Д. від товариств, що бажають учителя і в яких вони ставлять свої до него вимоги, виходить, що учитель повинен

бути: учителем дітей, дорослих, дірєгентом (хору й оркестри), щоб давав лекції на наукові і інші теми. А коли вже поїде туди учитель, то тоді він пише, що він мусять вести ще й секретарку, бути "господарем салі", тоб-то замітати, зимою паляти, бути на всіх зборах і пробах до самого останку, щоб коли розійдуться, погасити світла і замкнути двері.

Я не кажу, що такі вимоги ставляться до учителя у всіх місцевостях. Ні, в деяких місцевостях товариства мають учителя і дірєгента одночасно. Але фактом є, що у наших організаціях накладається не тільки на вчителів, але взагалі на передових одиниць впрст непосильну роботу. Коли такий товариш щирий і не має сили відмовитися, то на него стільки наложать роботи, що через якийсь час він отупіє, збайдужіє, зденерується, а тоді ще на него й вину звалюють. Нема того, щоб товариші розпреділили між собою роботу після своїх сил і здібностей по рівному.

Ми знаємо, що деякі вчителі (хоч в дійсності бідні з них вчителі) вередують, як пише т. Око. Але, товариші, огляньмося на себе і погляньмо на ті вимоги, які ми дуже часто до них ставимо. А багато і що найгірше убиває платного робітника в організації, це те, що кожний член приписує собі право давати тому учителю свої розпорядження. Навіть родичі дітей, які не є членами організації, мають право до учителя.

Коли-ж ми ставимо великі вимоги до учителя, то постраждаємо його мати. І то не лише учителя дітей і дірєгента. Ні, нам треба одночасно мати злібного працівника в організації. Нам треба мати робкора й дописувача до газети. Нам треба мати в організації грамотних людей. Іх можуть дати тільки курси, що найменше шість-місячні. За шість місяців багато також не навчаться, але з практичними виравами поступити вперед. Успіх цих курсів залежить від того, які будуть учителі-професори і з якою підготовкою прийдуть на него курсанти.

Тому я є за тим, щоби не розпорошувати курсів аж по трох місцевостях, бо годі обсадити їх відповідним учительським персоналом, а кошти будуть великі. Також пляни навчання будуть ріжнітись, що знов теж буде некорисним. Краще дістати добрих учителів і зашувати курси в одному місці для цілої організації.

На курси взяти найздібніших товаришів, грамотніших, щоби при найменшій затраті сил, навчили їх якнайбільше. Коли-б зібрати 50 таких курсантів, як від організацій, так і самовольних курсантів, то хай-би після скінчення курсів 35 — 40 пішли працювати в організації, це вже була-б сила і ми мали-б до кого ставити свої вимоги.

А от кляті кошти? Навіть при нинішніх тяжких обставинах можна на такий курс зібрати 5.000 долларів, заприши до цього все членство Т. У. Р.-Ф. Дім, Секцію Жінок-Робітниць і Робітниче Запомогове Товариство.

Волинськ.

ВІЯСНИВ.

Пише один з читачів до "Канадського Ранка" і питає:

"Я читав Біблію і знайшов в Старім Завіті, що Адам і Ева мали двох синів, Каїна і Абела. Каїн убив Абе-ла а потім Каїн оженився. Звідки він узяв жінку если не було більш людей?"

А "Канад. Ранок" з 23. грудня йому пояснює:

"Люде, котрі досіовно вірять і по-яснюють перші глави першої книги Мойсея, подають, що Каїн оженився зі своєю сестрою, себто донькою Адама і Еви."

В тім часі Адам, Ева і Каїн мусяли мати споре число потомків, бо, як говорить Біблія, Каїн збудував місто в імя свого сина Геноха.

Однак є люде, котрі не беруть до-слівно тих перших глав книги Біблія, а люде, які там представлено, беруть як образів особи для научення релігійної правди."

А ще далі так пояснює, звідки Каїн взяв собі жінку:

"Можна іще взяти під розвагу цю думку, що довог перед Адамом жили люде на землі, але цей Адам, про котрого говориться в Біблії, був першим той раси люде, яку спеціально сотворив Бог для задержання святого насіння".

Отже звідки "Каїн взяв собі жінку, коли не було більше людей на світі?"

"Кан. Ранок" каже, що люде вірять, що Каїн оженився з своєю сестрою, а донькою Адама і Еви. Значить, ще один гріх повпівнив: брата вбив і з сестрою оженився.

Потім Каїн збудував місто в імя свого сина Геноха. А хто-ж мешкав в тому місті? "Канад. Ранок" каже, що Адам, Ева і Каїн мусяли мати споре число потомків, коли Каїн аж місто збудував.

Серйозно це говорити орган пресбтеріян, чи кепкує з біблії, яку проповідує — не відо-мо.

Далі "Кан. Ранок" сам сумнівається в правдивості цієї по-дії, але каже, що є люде, котрі не вірять в правдивість цієї плутанини, але "беруть її як о-бразові особи для навчання релігійної правди".

На звичайній мові це значить: беруть брехню, щоб навчити "релігійної правди". Потім редактор "Кан. Ранка" бере "під розвагу думку, що довог перед Адамом жили люде на землі, але цей Адам... був першим (чоловіком) той раси люде, яку спеціально сотворив Бог для задержання святого насіння".

В дуже скрутне положення поставив "Кан. Ранок" і біблію і самого Бога, так пояснюючи женячку Каїна.

Перше всего — признав, що біблія послуговується неправдою "для навчання релігійної правди".

Друге — не дивлячись, що ще перед Адамом було багато людей на землі, бо мусів творити Адама "для задержання святого насіння", а те "святе насіння" не справділо надій бога і вродило такого сина, як Каїн. Бог потерпів невдачу.

Крім того — на чому-ж жили люде перед Адамом, коли бі-білія каже, що тільки за п'ять днів до створення "святого насіння" (Адама) бог сотворив світ, землю і всі інші прилади?

Заплутавшись в тій дійсно Каїновій женячці, "Кан. Ранок" звалоє вину на Жидів, які "пояснили, що Бог сотворив чоловіка невинним і щасливим, однак прийшов злий дух на світ і зіпсує чоловіка".

А хто-ж сотворив злого духа? Звідки той дух прийшов? Дуже заплутана справа і чим більше її розбираєш, тим більше вона заплутується. Я радив би "Кан. Ранкові" пере-дати її на розглянення Ліги Націй.

Куркулєнко.

ВІД ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ Т.У.Р.-Ф.Д.

Товариші! Товариші! Спідлучайте обовязково ще перед з'їздом Товариства Укр. Роб.-Фарм Дім свої залеглі вклади, инанше після статута, хто цього не виповнить, не буде уважатися членом. Те саме відбудеться і до відділів Сесії Жінок-Робітниць. Всі філії і відділи повинні надіслати до Екзкому задовжені вклади ще перед з'їздом. Екзком.